

Sygn. akt: I C 930/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant:	protokolant Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 r. w G.

sprawy z powództwa **Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego**

przeciwko M. T.

o zapłatę

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. na rzecz pozwanego M. T. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W niniejszej sprawie sąd nie ustalił ani faktu zawarcia umowy kredytowej pomiędzy bankiem a M. T. ani nabycia wierzytelności wynikającej z takiej umowy przez Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W..

Ocena dowodów

Sprzeciw pozwanego zawiera zaprzeczenie co do zawarcia (oraz braku treści) umowy kredytowej, jak i zarzuty co do nabycia przez powoda spornej wierzytelności. Na powyższe okoliczności strona powodowa nie przedstawiła dowodów, choć na skutek zaprzeczenia – to na niej ciążył obowiązek dowodzenia tych okoliczności (art. 6 k.c.). W odniesieniu do umowy kredytowej – została przedstawiona zwykła (nieuwierzytelniona) kserokopia (k. 53-56). To samo dotyczy odpisów z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 75-85, 86-96), mających udowodnić upoważnienie określonych osób do reprezentacji spółki występującej w imieniu powodowego Funduszu.

Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (vide Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16.06.2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122 oraz

postanowieniu z dnia 27.02.1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764; zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727). W omawianym przypadku takich poświadczeń brak.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że z kserokopii odpisów z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 75-85 i 86-95) nie wynika, aby w okresie pomiędzy 7 lutego 2013 r. a 1 sierpnia 2013 r. do reprezentacji (...) S.A. we W. (podmiot reprezentujący powodowy Fundusz) umocowany był S. S., którego podpis znajduje się na umowie przelewu (k. 8-12).

Niezależnie od powyższego należy też stwierdzić, że uwierzytelnienie przez występującego w niniejszej sprawie radcę prawnego kserokopii umowy przelewu oraz wydruku fragmentu załącznika (k. 13) nie zawiera informacji o tym, że oba te elementy stanowiły integralną całość (jako jedna czynność prawna). Bez powyższej informacji zawartej w uwierzytelnieniu nie można do takiej konkluzji dojść, gdyż byłyby to wniosek co najmniej niepewny.

Już tylko marginalnie należy stwierdzić, że wyciąg z ksiąg funduszu inwestycyjnego w niniejszym postępowaniu nie miał szczególnej mocy dowodowej (art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych), a w okolicznościach niniejszej sprawy – wobec zasadniczych luk w materiale dowodowym (brak udowodnienia treści umowy kredytowej i skutecznego przelewu wierzytelności), wyciąg ten nie ma także wystarczającej wartości dowodowej, gdyż byłby to jedyny dowód na istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego. Ponieważ jest to zwykły dokument prywatny pochodzący od strony zainteresowanej korzystnym wynikiem procesu, nie można na nim oprzeć istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych. Gdyby to zaaprobować, każdy powód w procesie cywilnym mógłby złożyć pisemne oświadczenie, że ktoś jest mu winien jakąś kwotę pieniędzy i sąd miałby na takiej podstawie uwzględnić powództwo. Taki pogląd należy uznać za chybiony.

Także inne dowody, które mogłyby zmienić obraz stanu faktycznego zostały przedstawione w formie zwykłych (nieuwierzytelnionych) kserokopii (np. k. 68, 70, 73).

Kwalifikacja prawna

Skutkiem nieusuwalnych luk w materiale dostarczonym przez stronę powodową należy uznać powództwo za całkowicie nieudowodnione. Strona powodowa nie zadośćuczyniła obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c.

Mając powyższe na uwadze powództwo w całości oddalono na mocy art. 509 § 1 k.c., art. 69 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – a contrario (**punkt I** sentencji).

Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. sentencji na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [...]. Na zasądzone od przegrywającego spór powoda na rzecz pozwanego koszty składa się: opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).